

titkárnő most a világ legnyugodtabb hangján közölte, hogy Jonov kéthónapi szabadságra ment és aligha marad más hátra, mint hogy megvárjam, míg visszajön, szeptemberben.

— De csak van, aki helyettesíti a két hónap alatt?

— Hogyne, természetesen.

— Ki az?

Pillanatnyi szünet. Mintha habozna, hogy elárulja-e. S meg is kérdi:

— Mért akarja tudni, hogy ki helyettesíti Jonov elvtársat?

— Azért, mert nem akarok szeptemberig várni. Idegen vagyok Moszkvában, mint az elvtársnő tudja és élnem kell. Ki helyettesíti Jonov elvtársat?

— Tovarisz Aniszimov — hangzik a válasz meglehetősen kényszeredetten.

— Beszélhetek vele?

— Nincs itt, fontos értekezleten van.

— Akkor megvárom.

— De ma egyáltalán nem is jön majd vissza. Legjobb lesz, ha megpróbálja telefonon elérni és megbeszélni vele, hogy mikor fogadhatja.

Így mondta. Megpróbáljam telefonon elérni.

És így történt, hogy ez a mai naplóbejegyzés ilyen hosszúra nyúlt. A Gihltől most már sokkal lassabb léptekkel elindultam haza a Trub-

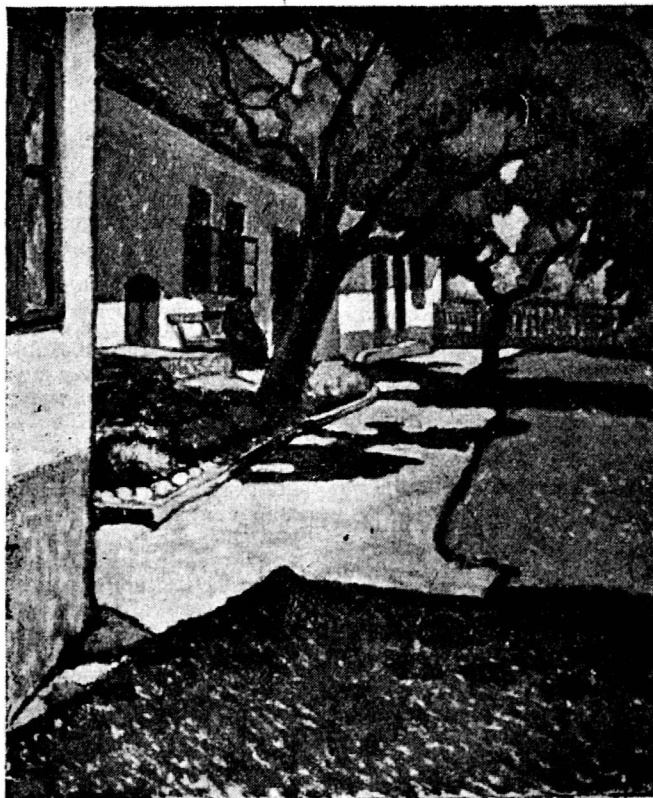
nyájába, a parkon keresztül, ahol ott láttam a koldusasszonyt a bőgrével a kezében a megszkott helyen. És ebéd helyett, ami elmaradt, az első koplalás jegyében eltelő moszkvai napot így naplóírással ünneplem.

M. most telefonált a „Sarikopodsipnik”-ból, ahol délután dolgozik, miután délelőtt elvégezte dolgát a rákintézetben. Kérdi, mi újság, mondom, semmi. Ebből is eleget ért. Azért telefonált, mert délután hat óra van most s ő elvégezte a munkáját, de minthogy a poliklinika orvosainak és ápolónőinek este nyolckor értekezlete lesz, mire hazaérne villamoson, mindjárt indulhatnak is vissza, tehát ott marad.

A házigazdám hívott a telefonhoz. Látja, hogy nagyon kínosan érint, amit a telefonon hallok (t. i. mindjárt eszembe jutott, hogy 1) M. éjfél felé fog hazaérni és 2) ellentétben reggeli szándékkal, hogy ma aztán mindent elrendezek, még vacsorával se fogom várni). Megmondom a házigazdámnak, hogy M.-nek értekezlet miatt ott kell maradnia.

— Mostanában pedig már nem igen tartanak értekezleteket — mondja ő. — Azelőtt minden nap így volt, éjfélig tartó értekezletek. Most azonban a „nacsálnik” a felelős, az rendelkezik, legalábbis a gyárakban így van.

(Folyt. köv.)

PECHÁN JÓZSEF

Udvarrészlet